

Bert van der Veer

DE IS DIT ALLES?-TRILOGIE

HYSTERISCH GELUKKIG

roman

M
marmer

BERT VAN DER VEER

Hysterisch gelukkig

PROLOOG

IK LOOP VASTBERADEN, ik weet wanneer ik vastberaden loop. Ik heb me met zorg opgemaakt en mijn haar opgestoken. Dat is niet zo wulps als los, maar uitdagender dan een staartje.

Ik ga op de hoek van de Brouwers- en de Prinsengracht Tabac binnen. Het is halverwege de middag. In het café zit een oude man op een dikke sigaar te kauwen. Achter de bar staat een struise vrouw de biertap op te poetsen.

Ik vraag om een rosé. Ik inspecteer mezelf even in de ruit.

Na vijf minuten komt Margriet het café binnen. Mijn beste vriendin. Margriet weet alles over me. Bijna alles. Wat ze zou veroordelen, vertel ik haar niet. We begroeten elkaar met een stevige *hug*. Margriet gooit haar jas over een stoel en roept: ‘O, ja, dat wil ik ook, rosé. Ben ik erg laat?’

‘Dat valt wel mee. We hebben toch nog wel even? Wat moet ik weten?’

‘Nou, hij heet Roger...’

‘En waar ken jij hem van?’

‘Hij werkt op een notariskantoor waar ik wel eens kom.’

Margriet is mede-eigenaresse van een cateringbedrijf. Ze ontmoet op een dag meer mensen dan ik op mijn hele simkaart heb staan.

‘We raakten aan de praat en het gesprek kwam op jou...’

‘Hoezo kwam het op mij? Wat weet hij van mij?’

‘Esther! Doe niet zo opgefokt. Ik heb hem verteld dat ik een vriendin heb die heel erg aan een echte man toe is...’

‘Dat heb je niet gezegd! En hij vindt zichzelf een echte man?’

‘Het is een echte man, behalve...’

‘Ja?’

‘Hij is, denk ik, wel een kop kleiner dan jij.’

‘Maar verder?’

‘Een stuk. Begin veertig.’ Ze aarzelt even. ‘Hij staat ook op Relatieplanet...’

‘Ja, dat kan ik moeilijk een bezwaar vinden, hè. Daar sta ik ook.’

‘En daar staat dat hij geen kinderwens heeft.’

‘Halleluja!’ roep ik tot verbijstering van Margriet. ‘Ik wil er zo graag eens een tijdje niet mee bezig zijn.’

We bespreken welke hobby’s Roger heeft (squashen, rafting, diepzeeduiken), van welke boeken hij houdt (*legal thrillers*) en wat zijn lievelingsgerecht is (sushi).

Dan fluistert Margriet, die met haar gezicht naar de deur zit: ‘Daar is ie.’

Ik draai me niet om. Margriet zwaait.

Aan het tafeltje verschijnt een man in een grijs, ongetwijfeld Italiaans kostuum. Hij draagt er een glimmend paars overhemd onder waarvan de bovenste twee knoopjes los zijn. Ik zie wat donkergrijs borsthaar. Hij heeft zich een zorgvuldige drie dagen niet geschoren. Hij geeft mij – Margriet negeert hij volledig – een glimlach die open en misschien wel brutaal is. Zijn gebit is perfect. Ik houd van tanden die wit zijn en goed in de mond staan. Zijn ogen zijn donkerbruin, warm en vorsend. En hij overhandigt mij een doosje.

‘Je bent precies zo mooi als zij je geschetst heeft.’

Voor dat ‘zij’ zat een kort momentje, alsof de naam van Margriet hem even niet te binnen wilde schieten. Ik open het achthoekige doosje. Er zit een corsage in.

‘Wat romantisch’, zeg ik.

‘En zo lief ouderwets’, voltooit Margriet mijn gedachte.

‘Je kunt ze bijna nergens meer kopen’, zegt Roger.

Zijn stem is zacht en laag.

‘Is dat je truc bij al je vriendinnetjes?’ vraag ik.

Hij gaat naast me zitten. ‘Jazeker. Maar nooit dezelfde bloem.’

Ik lach. Roger bestelt een cappuccino.

‘Jullie nog rosé?’

‘Ik ga’, zegt Margriet.

‘Ach, nog even’, smeek ik.

‘Niks. Mijn taak zit erop.’

Ik loop even met haar mee naar de deur.

‘En?’ fluistert ze.

‘Het is een stuk’, zeg ik. ‘Beetje uittrekken, niks mis mee.’

Margriet en ik zoenen elkaar. Aan het tafeltje is Roger naar de stoel aan de raamkant opgeschoven. Ik ga tegenover hem zitten.

‘Ik voel de warmte van je billen op de zitting’, zegt hij.

Die opmerking negeer ik. ‘Dus je werkt op een notariskantoor...’

Hij vertelt dat hij geen notaris is, maar ‘de financiële man’. Ik denk: ik heb een afspraakje met een boekhouder, maar ik discrimineer niet op beroepen.

‘En jij werkt voor een reclamebureau, toch?’

In het uur dat volgt, zal dat het patroon blijken: ik vraag hem iets, hij antwoordt, meestal kort, en eindigt zijn statement dan weer met een vraag aan mij waarop ik hem wat vertel en hij minstens drie vervolgvragen heeft tot ik weer wat bij hem probeer te halen. We wonen niet ver van elkaar, ontdekken we, nog geen tien minuten lopen. Hij zegt dat hij van katten houdt en dat is een pre, en hij vertelt dat hij niet rookt maar er geen bezwaar tegen heeft als anderen dat wel doen wat ook een meevaller is.

‘Hoe zit het met je vorige relaties?’ vraag ik.

‘Daar ga ik je nog eens alles over vertellen. Hoe was jouw laatste?’

De kroeg raakt voller tegen het eind van de middag. Ik zie dat Roger een blik werpt op de klok boven de bar.

‘Moet je weg?’

‘Ja, eigenlijk wel. Ik moet nog naar een cliënt. Ik rommel een beetje bij als belastingadviseur.’

‘Daar kan ik je ook wel bij gebruiken.’

‘Ik hoop niet alleen daarbij’, zegt hij zacht.

En hij pakt mijn hand. Er schiet een tinteling door mijn arm, rechtstreeks naar mijn onderbuik. Met deze man ga ik seks hebben, wilde, oeverloze, onbezorgde seks.

‘Maar ik ga niet weg zonder dat we een afspraak hebben’, zegt hij. ‘Kun je dinsdag?’

‘Krijg ik dan weer een corsage?’ vraag ik.

‘Nee,’ zegt hij ernstig, ‘op de tweede date geef ik altijd een armbandje.’

‘Maar dat houdt je niet vol!’

‘Absoluut niet. Op een gegeven moment moet je het met alleen mij doen.’

Hij staat erop de rekening te betalen. Ik kijk hem na als hij naar de bar loopt. Hij is stoer, hij is *in control*. Ik besluit nog even te blijven zitten. Op straat is de kans groot dat het op een zoenpartij uitdraait. Ik mag wel een beetje meer *hard to get* gaan spelen. Als hij mij omhelst, zijn zijn armen sterk op mijn rug. Hij zoent me, de derde kus belandt dicht bij mijn lippen.

‘Nog vier nachtjes’, zegt hij zacht.

‘Tot dinsdag. Hier? Zeven uur?’

Hij knikt, laat me los en loopt weg.

‘Is die van jou?’ vraagt de bardame als ik nog wat wijn bestel.

‘Bijna’, zeg ik.

Hij zit al in Tabac, op de plek waar ik zat. Ik wurm mij door de menigte heen. Hij heeft een bijna leeg bierglas voor zich staan en vouwt de krant die hij las dicht. Hij staat op en zoent me, kort, vluchtig, maar vol op de mond. Ik heb mijn platste schoenen aangedaan.

‘Laten we hier weggaan, te druk’, zegt hij. ‘Ik heb gereserveerd bij Bordewijk. Het is vast niet erg dat we wat te vroeg zijn.’

Als we over straat gaan, slaat hij zijn arm om mij heen, maar trekt me niet dicht tegen zich aan.

Ik vraag hem of hij een leuke dag heeft gehad en hij zegt: ‘Net als de meeste andere dagen. En jij?’

Ik vertel hem dat ik de kerstfolder van een computerbedrijf heb opgemaakt.

‘Ik leef voor een avond als deze’, zegt hij. ‘Kijk, volle maan.’

Bij Bordewijk is het nog rustig, we krijgen een tafeltje aan het raam.

Na nog wat prietpraat zeg ik: ‘En nu wil ik alles weten over je laatste liefde.’

‘Echt?’ zegt hij.

Hij vist een pakje uit zijn binnenzak.

‘Het is een halsketting geworden.’

We slaan de koffie over. We lopen innig omstrengeld over de straat.

‘Ik zou je kunnen vragen: wil je nog wat bij me drinken?’ zegt hij. ‘Maar dat doe ik niet.’

‘O nee?’ zeg ik teleurgesteld.

‘Nee. Ik wil je vragen of je met me naar bed wil.’

Die eerste nacht al krijgt hij zijn bijnaam: ‘*rabbit*’. Roger neukt als een konijn, met het verschil dat hij zijn ejaculatie heel lang kan uitstellen. Marcel noemde zich, naar het liedje van The Pointer Sisters, een *lover with a slow hand*. Met Ro-

ger lig je niet in een bed, maar op een judomat. Hij werpt mij in standjes die de Kamasutra nog moeten halen. Hij ramt, hij zweet, hij vecht. Zo aandachtig als hij kan zijn als hij met je in gesprek is, zo *self-centered* is hij in de vrijpartij. Als hij je neemt, bezit hij je. En ik vind het heerlijk, zo'n seksmachine heb ik nog nooit gehad. Na wat wel uren lijken, komt hij klaar. Hij informeert niet hoe het voor mij was. Ik heb mijn hoogtepunt niet beleefd, maar dat geeft niet, dat is toch vrij zeldzaam, dat lukt me het beste als ik het zelf doe. Ik veeg het zweet van zijn borst naar zijn buik en lager.

'Geef me een minuutje', zegt hij. 'Kom op me liggen.'

'Dat is te zwaar. Moet je niet slapen?'

'Ik slaap ook met jou op me.'

Het is geweldig met mijn lijf op zijn lijf. Hij valt meteen in slaap. Ik volg met mijn wijsvinger, een paar millimeter van zijn huid, de contouren van zijn gezicht. Dan zak ook ik weg.

De volgende ochtend wekt hij me met een hand tussen mijn benen. Het is nog donker.

'Kun je weer?' vraag ik.

'Een vluggertje.'

Dat duurt bij hem drieëntwintig minuten, geklokt op de wekkerradio.

We gaan samen onder de douche, nemen een kop Nescafé en snellen zijn huis uit. Ik loop met hem mee naar de parkeergarage op de Marnixstraat. Hij mag daar zijn auto stallen voor weinig geld, pocht hij. We zoenen elkaar heftig, hangend tegen zijn Alfa.

'Wanneer zie ik je weer?' zegt hij.

'Wanneer je wilt...'

'Druk weekje. Dit weekend ga ik met vrienden naar de Ardennen. Maandag?'